

דפנה ברק הזמנה לשיחה „לא פוליטית” עם השגריר

הסובייטי, בניין המפואר של השגרירות בבירה האמריקאית

כשהסובייטים

שופנים

חיוכים

„א רח אותך את המטוס, אנחנו נא טיחו לי יורי דובינין, שגריר ברית-המועצות, ועוזרו דויד צ'יקוירדזה בחיזוקים מפתים. היה זה ברצמבר האחרון, כשפגשתי את דובינין בניו-יורק. אז נתן לי דובינין את הראי יון הראשון לכליית-קשורת ישראלית. מכיוון שהחלטתי, בכל-זאת, למהר למטוס לתל-אביב, הבטחתי שאנצל את הזמנה במר-עד מאוחר יותר.

בעת שהייתי בושינגטון בשבוע שעבר, הורעתי לסובייטים על רצוני לפגוש את דובינין שנית. בתחילה נתקלתי שוב — כמו בפעם הקודמת — במסך של חשדנות וניסור-חיים מהקצעים להפליא. העבירו אותי ממיס-טר מאלאחוב, למיסטר... ושוב למאלאחוב. עד שהגיעה הידיעה לשגריר עצמו, ולערך זרו הבכיר צ'יקוירדזה. כן-רגע הפך הדובר מ„מיסטר מאלאחוב” ל„קראי לי בוריס...” ר כולם שפעו נחמדות, עד שאני נמלתי חשר-נות.

דובינין היה בדרך-למוסקבה (בניקור שיגרת) ואחרי-כך חיכו לו מסעות נוספים, ולכן הוא וצוותו עברו מסביב לשעון. ככל זאת החליט השגריר שיש לארח אותי כמיטב המסורת הרוסית. הזמנתי אחר כבוד: „תבואי

לתרום לנפגעי רעשי-הארמה בארמניה. את התאורה סיפקו ניכרשות-ברדולח יפוד פיות. השומר הביט כי בסקרנות, אולי כחשר-נות, אולי סתם היה משועמם. היבטתי בו חזרה. מהרוסית-אנגלית שלו הבנתי שהוא מאוד שמח לארח אמריקאית בשגרירות. הייכתי.

של החרד ניצבים שני שולחנות קטנים, וכו"ר סות לצירם. אלה הכורסות שבהן צולמו רגן וגורבאצ'וב בעת ועידת-הפיסגה ההיסטורית. בצידו השני של האולם ניצבו ספה, כורסות ושולחן — כולם מגולפים, ונראים עתי-קייומי.

על השולחן ניצבו מיני ממתקים עטופים

החרד בשגרירות הסובייטית בושינגטון שבו נערכה השיחה ממשי במקום שבו ישבה נאס"י.

כשלל-צבעים. השגריר הוסיב אותי: „בריוק כאן ישבה נאס"י” מרגע זה ואילך לא זזתי, ורבעתי בריוק על המישטח שבו ישבה הגברת הראשונה לשעבר של ארצות-הברית — לא סנטימטר ימינה, ולא מילימטר שמאלה.

הרלת נפתחה והגיעה עזורת עם קפה שחור. „קפה רוסי” מסביר לי המארז בגאווה, ומושיט לי מה שנקרא אצלנו „קפה תורכי” רווקא. אחרי-כך מאיצים בי לטעום את הממ"תקים ש„מוטסים” במיוחד ממוסקווא, אחרת נשתגע מרוב געגועים...”

אני נוגסת, והרוסים מחכים שאתמוסס. לי זה רווקא מזכיר יותר מצופה מהשוקם. אבל אני פוצחת בשיריה-לל. בתוך לועיה-ארי של הרוסים, כשגשם-זלעפות מסביב, אני מוכנה להישבע שזה המתק הכימתקי שאכלתי בימי-חיי. ככל תולדותי!

אחר דקות אינספור, הגיע צ'יקוירדזה, גבוה מאשר זכרתי, שופע קסם וכיטחון, יותר מאשר היה בניו יורק (כיתי הוא מיכצרי?) — והובילני במדרגות מרופדות בשטיח ארום. כתלים מוזהבים מיסגרו את התפאורה המר-שימה.

השגריר, הסביר לי בדרך, אינו במצב-רוח וריכוז של מתן ראינות פוליטיים. אין לו זמן אף להשיב על שאלות ככתב, אבל כשהזכרתי לו את שמך, הוא מיד ביקש לארח אותך, להנעים את זמנך...” והיכן תיכנן דובינין לפגוש אותי? על רקע תפאורה מרהיבה — החרד הענקי, שבו סערו מיכאיל גורבאצ'וב ורונלד רגן בעת ביקור גורבאצ'וב בושינגטון.

כשנפתחו הרלתות, התקשיתי לשמור על קור-רוח. החרד רחבי-הידיים מואר בניכרשות מזהבות ועיטורים בלבן-מוזהב. בקצה אחר

אחר הצהריים, מתי שנוח לך... בערך... נאמר ב"4 ועשר דקות?” השגרירות הסובייטית בושינגטון נעולה בשערי-ברזל, בעלי אינטרקום. היום שבו ביי קרתי שם היה גשום במיוחד, וההקפדה על נוהלי-הביטחון היתה פחות תמורה. הכל נחפז-זו להיכנס מחמת הקור והרטיבות.

הכניסה של הבניין מרשימה: קימורים ביי תיקרה, עמודים מגולפים בלבן מוזהב, שטיח-חיים כבדים אדומים. התבקשתי להמתין לשגי ריר או עוזרו על ספסל בעל ריפוד מוזהב. השומר דיבר ברוסית אל תוך השפופרת. מימיני פרחו להם פרחים מפלסטיק. ככה זה אצל הרוסים — נכון, שטיח-פאר, גילופים עתיקים, אבל פרחים מפלסטיק. את הזכוכית שלפני השוער פיאר שלט מאיר-עייניים, שתוכנו במילה אחת: „שנור”. בסופו היה מצורף מיספר-חשבון לכל הרוצה

אמבסדר רוסיה

שגריר דובינין הייתי בליכך מרוגז...

אנחנו פותחים ב„סמול-טוק”. הרוסים מש”תגעים לדעת על ישראל, לא פחות מאשר אני מנסה לחלוב על רוסייה.

דובינין אינו רק עובד בבניין המפואר, אלא שהוא גם מתגורר בו. המישרדים הם בקומה הראשונה והשנייה, ואילו הוא ואשתו מתגוררים בקומה השלישית. יש לו שלוש בנות, שסיימו כבר לימודים בקולג'. לכן אין הן מתגוררות עימו. נכון, מסכים איתי המארח, אין הרבה פרטיות בחיים האלה, אבל מטעמי-ביטחון כך הונהג. גם כשגורבאצ'וב שהה בושינגטון בעת „הביקור ההיסטורי”, העדיפו האחראים לביטחון לשכן אותו בתוך השגרירות, מאשר בבית-מלון מפואר.

דובינין ורעייתו נאלצו לעבור זמנית לי-בית-מלון, כדי לפנות את חרריה-השינה שלהם למיכאיל ולראיסה. מאותם הטעמים השתכנו הזוג גורבאצ'וב בבית המישלחת הרוסית ב”ניו-יורק, בביקורם בחורף (שנקטע באמצע בגלל האסון בארמניה).

השיחה גולשת, כמובן, לרכילות על ראי”סה, „אוהו, ראיסה? כולם רוצים לראיין או”תה... גירושיך? יחסים מעורערים בינה לבין מיכאיל? מה פתאום?

„מה, באמת, כך פורסם במערב?” גם צ'יקוירדזה לא שמע, לא ראה כאלה פירסומים, מה הוא צריך בעיות. הכל שפיר, ממש אידיילי אצל הזוג הסובייטי הראשון — מכטיחים לי המארחים.

יורי דובינין משרת בושינגטון מאז יוני 1986. הוא מספר בצחוק שרכים מבלבלים בינו לבין השגריר הוותיק, ששהה בושינגטון במשך שנים רבות — דוברנין. „בגלל הריי-מיון בין השמות לאזון המערבית, אנחנו נתק לים בטעויות רבות. רבים פונים כוהירות וככי בור השמורים לארם וקן, כאי-בימים...”

דובינין, לא דוברנין, הוא גבר נאה ביותר, תמיר, חייכיני, שסימלו המיסטרי הוא תסרור קתו הסדרה אל-על להפליא, ותילבושתו האלגנטית. הוא הגיע לתפקידו הרם — אחד התפקידים הכיירים ביותר בסולם-הדרגות הדיפלומטי הסובייטי — תוך כדי טיפוס הר”גתי בשרות הדיפלומטי. אין הוא איש פוליטי. צ'יקוירדזה מרלג בעיקבותיו. הוא בנו של (המשך בעמוד 36)